

CSEPREGI JÁNOS

Born to be wild

Ebek harmincadja III. fejezet

Mostanában rosszul mennek a dolgok. Ebből a bénázásból már nagyon elegendem van. Ideje új életet kezdeni. Újat, még hozzá olyat, amiben nincs helye a gyengeségnek. Hatodikosként talán még nem késő. Sőt, biztosan nem az, de világgá menni ennyi idősen azért mégiscsak tök ciki, nem léphet meg az ember csak úgy titokban a vándorcirkusszal vagy ilyesmi, de akkor meg hogy a fenébe?

Na, először is most ünnepélyesen elhatározom: többet nem köszönök előre a nyolcadikosoknak.

Eldöntöttem.

Nem és kész.

Beszólnak? Nem érdekel.

Megvernek? Nem érdekel.

Újra megvernek? Kit érdekel?

Én mostantól kemény leszek, mint a guruló kő.

Régebben nekünk, a Feri haverjainak még előre is köszöntek a suliban. Most meg csak röhögnek rajtam a nagyok, ha jajgatni kezdek a tornaöltözőben, mert nem bírom ki a *rókabajuszt* tömegsport után, vagy azért, mert kicsordulnak a könnyeim a dühtől, ha az iskola kapujánál belerúgnak a nejlonszatyromba, amiben a suliba még ősszel behozott cserepes virágot cipelném haza. Gúnyolódnak, pedig ez cseppet sem olyan, mint amikor a lányok bögnek, de hiába is magyaráznám nekik: nem fogná fel egyik sem.

Szóval új életet kezdek. Újat még akkor is, ha jól tudom: az ilyesmi nem könnyű. Sőt! Simán megeshet, hogy a végén majd totál magamra maradok. Talán elhagynak a legjobb barátaim is! Esetleg meghalnak még fiatalon, mert nem bírják az új élettemmel járó nehézségeket, mondjuk ők iszák meg a mérgezett kólát, amit nekem szántak a rosszak, valami. De akkor is: muszáj. Mennem kell; már nincs visszaút.

Persze jól tudom: egy napon majd az én kalandom is véget ér, mert azért frankón nem könnyű dolog valóban szabadon élni még egyedül sem, előbb vagy utóbb, de megkopnak majd a reflexeim, s akkor biztosan jön valaki, aki még nálam is gyorsabban húzza meg a ravaszt. Az lenne a legbaróbb, ha kint a sivatagban érne utol a halál, egyedül a lovam lenne mellettem azon az utolsó éjszakán. Aztán persze ő is beadná a kulcsot. Hogyan is tudna a gazdája nélkül élni, akivel olyan jó barátok voltak sok-sok éven át? Harcostársak, akik soha nem csapták be, soha nem röhögték ki, soha nem hagyták cserben a másikat. Na meg persze nem írtak szerelmes levelet a másik nevébe a Dancs Vikinek, ahogy az a rohadt Sanya csinálta velem a múlt héten. Személtláda! Örök harag!

A magányos hős, csak így emlegetnének halálom után, s egy kereszt állna a sírom fölött, a bezárt homokdomb mellett, ahová régebben kitekertünk krosszozni délutánonként, mikor még haverok voltunk, én meg a Sanya. Nem is, inkább még messzebb temetnének el, a falu határán lévő szennyvízteleptől is jó nyíllövésnyire, a kis erdő fele. A Dancs Viki meg minden áldott este kijönne a sírhoz, hogy ott bőgjön, míg csak rá nem köszönt az új nap. De hiábaátkozná magát szüntelenül, amiért nem járt velem annakidején, mikor még esélye lett volna rá, a lelke már soha nem találna békét. Ráadásul még a szél is mindig a szennyvíztelep felől fújna, s minden ruhája magába szívna azt az eszméletlen büzt, amitől nincs ember, aki egy órán belül ki ne dobná a taccsot.

És hogy miért nem járt velem? Csak mert magasabb volt nálam egy fejjel? Hát, ha kicsit is figyelt volna bioszon, akkor biztosan tudta volna, hogy a fiúk később érnek...

Én ezek után már fix, hogy nem adnék neki ötöst évvégén, ússzon csak el a kitűnője, megérdemli, annyi szent! A Kucsá tanárba pofájáról meg egyszerűen egyik napról a másikra lesülne a bőr, hogy egy ilyen fickóval, mint amilyen én voltam, újra csináltatta a periszkópot annak idején, csak, mert még a beadás előtt fekete filccel rárajzolt egy koponyát két keresztbe tett lábszárcsonttal. Szóval a Kucsá kinyuvadna a saját kicsinyességétől, mint valami dög nagy béka, ha ugyan a varangyokkal előfordulhat egyáltalán ilyesmi.

Na igen, lehet, hogy egyszer leáldozna az én csillagom is, hogy meghalnék, hogy kinyírnának, csak, mert mondjuk egyszer megszántam valami gonosztevőt, aki az életéért könyörgött, de azért az engem legyőző hálátlan kutya se úszná meg szárazon a dolgot. Miután hasba löne – állítólag ez a legfájdalmasabb sérülés, én azonban fel se szisszennék, sőt meg se érezném, úgy megedzene addigra az élet, meg a sok száz tí, kézkicsavarás stb. –, odaállna fölém, hogy jól kiröhögjön meg elvegye a varázsamulettet, amit egyszer egy hatalmas indián törzsfőnök – a Dancs Vikinél legalább milliószor szebb – lányától kaptam ajándékba szerelme zálogául. Igen, attól a lánytól, akit évekkal azelőtt ennek a fickónak a bandája rabolt el, de én kiszabadítottam, hiába voltak vagy ötvenen, én csak egyet hagytam futni közülük; megsajnáltam, s úgy látszik: hiba volt. Aztán az a mocsok röhögve megállna fölöttem, de egy utolsó, végső erőfeszítéssel még ráemelném a coltom; aztán tfffú! Az arcát persze végig nem látnám, mert direkt úgy állna, hogy a háta mögül tűzzön a lenyugvó Nap, de a hangját, a hangját azt megismerném: annak az ABC-ben dolgozó tuskó Komár Gézának a hangja lenne, aki kedden alaptalanul meggyanúsított, hogy csokit loptam a boltból, de bocsánatot, azt már nem kért, miután kipakoltatta velem az összes zsebemet. Biztosan mindenki azt hitte rólam, hogy tényleg elraktam valamit, én meg nem tehettem ellene semmit sem.

Ő meg csak annyit mondott foghegyről: – Nem kell úgy mellre szívni kis szaros! Utána meg elégedetten, már-már gyönyörködve nézte, ahogy a számba harapok.

– Csúzli? Csapágygolyók? Tubák? Taknyos ruhazsebkendő? Ezek közül melyik van innen, a ti tanyasi közértetekből, bunkókám? – törte meg a csendet váratlanul egy mennydörgő hang, ugyanis Feri ordított rá magából kikelve abban a pillanatban, ahogy szélvészként beszáguldott a boltba, s ennek a nagydarab, ostoba, rosszindulatú hegyomlásnak elakadtak a szavai. Aztán a Feri – mint a villám – előrántotta a tomahawkját az övéből, s egy ügyes dobással beleállított a Géza feje mellett a

falba, s azt mondta neki, hogy kivágja a nyelvét közben pedig még meg is skalpolja – ami pedig egyszerre tökre nem könnyű –, ha még egyszer be mer szólni nekem. Ja, és ezután, egészen haláláig minden áldott reggel tíz zacskó tejport kell a kezembe nyomnia, hogy soha ne feledje el; kivel hogyan beszélhet.

– Érted? Nem hét, nem nyolc! Tíz.

A Géza meg rögtön könnyörgőre fogta, s megígért neki mindent, miközben fehér köpenye alól kivillanó Tisza tornacsukáját sebesen terjedő, sárga tócsa kezdte körülölelni, s az a melák úgy remegett, mintha hitlerszalonnából lenne...

Na jó, tomahawk nem volt. Meg fenyegetőzés se, sőt be se vizelt az a rohadék Géza. Sajna, igazából semmi sem történt, csak álltam lefagyva hosszú percekig, mint valami hülye, aztán csigalassúsággal hazavánszorogtam, közben meg végig azon járt az eszem, hogy milyen jó is lenne meghalni. Pedig tényleg jól beszélhatott volna neki a Feri, ha ott van. Ha ott lehetett volna. Ha ott lehetett volna, hogy megvédje a haverját. De a Feri már nincs sehol, nem megy sehova.

Ahogy most elképzelem, a Feri olyan rendíthetetlenül állt volna a felvágottas pult előtt, mint Gojko Mitic az Osceolában. Legalább úgy, vagy talán még vagányabban, mert tőle még az is kitelne, hogy lefőzze a Gojkot. Azt a Gojkot, akiről egyébként azt a hazugságot terjeszti a Kucsá tanárbá kismotor fakton, hogy igazából nem is olyan izmos a hasa, csak valahogy damillal megcsinálják, hogy kockásnak nézzen ki, s ha egyszer a Lakóhelyi Olimpián összemérhetnék az erejüket, hát egész biztos, hogy lenyomná azt a kis Mitic-két, lenyomná bizony, mint a bélyeget. Hülye. A Kucsát még a Csársz Bronzon is lenyomná, mint a bélyeget, nemhogy a Gojko.

Én úgy képelem: mikor az utolsó lövésem után még egy utolsó utáni erőfeszítéssel, fogcsikorgatva felmászom majd hűséges háttasom nyergébe, hogy együtt induljunk el az örök vadászmezők felé, akkor valahonnan a levegőből megszólal az a klafa kis fütyörészős, szomorú zene, amit egyébként is úgy szeretek. S akkor hirtelen, mindenki bögni kezd, aki életében akár csak egyszer is csesztetett. Mi szép csendben poroszkálunk ki a faluból, s lassan teljesen eltörpülnek mögöttünk a poros utcán szoborként álldogáló, könnyes tekintetű, néma emberek. Én persze nem látom őket, mert nem nézek hátra. A hátam mögött az izzó Nap lassan eltűnik a szalmakalapgyár szürke épülete mögött, sötétség borul a világra, mégsem kapcsol be a közvilágítás, ahogy rendesen.

Ez az egész tegnap az esti film után jutott eszembe, míg mentek a feliratok és szólt az a kellemesen szomorkás zene. Nagymamának persze nem szóltam az elhatározásomról, arról: hogy ezek után már valóban holtbiztos, hogy új életet kezdek. Higgye csak nyugodtan azt, hogy még mindig tévészerelő akarok lenni. Minek fájdtánám a szívét?

Még fürdés után, ágyba bújva is sokat agyaltam ezeken a dolgokon: becsszóra, mostantól minden más lesz! De tényleg!

1. Ezután mindig röhögve utasítom majd vissza a menzán a finomfőzeléket, s kiverem a balhét, ha nem kapok ivóléből vagy krinolinból repetát.

2. A bicajomról leszedelem a sárhányókat egy tizenkettes franciakulccsal, s ha véletlenül koszos lesz az úttörőszerelésem egy esős hajnalon – esetleg reggelen –, hát többé már nem számít, annyit elárulhatok. Mikor Kucsá osztályfőnöki órán rákérdez, csak megvonom majd a vállam: – Gringó, ilyen az élet!

Félek, hosszú út vár még rám, de akkor is, holnaptól tényleg minden más lesz. Valahol csak el kell kezdeni, nem? Én leszek mostantól az árnyékban megbújó harcos, s csak akkor fedem fel majd a kilétemet, ha elég erős leszek már, s ha készen állok, hogy ellovagoljak akár a halálba is. Addig is esténként légpuskával járom majd az utcákat, s aki rosszban sántikál, az nem jut messzire. Ahogy indián testvéreim mondanák túl a Nagy Vízen: – Szóltam.

